

af deres Fædrelands Jord. Vi have slet ikke Brug for det ærede Medlems filantropiske Foranstaltninger, vi betragte dette som en Samfundsopgave og ikke som en Velgørenhedsforanstaltning, som det ærede Medlem tror at kunne sætte sig i Spidsen for. Naar det ærede Medlem mener, at det er noget, der skal tilstræbes ad filantropisk Vej, at man skal yde et lille Tilskud fra Statens Side af 500 Kr., saa tror jeg, at det ærede Medlem vil komme til at staa noget alene med sin Opfattelse. Jeg hævder, at det, man skal tilstræbe ved dette Forslag, er en simpel Retfærdighedshandling overfor dem, der tidligere have været afskaarne fra at faa en Plet af deres Fædrelands Jord at drive, og det er ikke nogen som helst filantropisk Betragtning, som skal lede os til at arbejde paa denne Sag.

Jeg beklager, at Begyndelsen er saa overordentlig ringe; thi hvad er det i Virkeligheden, man yder? Man kan regne med 500 Kr. om Aaret, som det ærede Medlem for Slagelse (Lange) gjorde, man kan regne med 1,000 Kr., som jeg nævtede, men i Betragtning af den store Samfundssag, hvad er saa det mod den Velvillie, som dette Ting sandsynligvis er i Besiddelse af, naar det gælder om at forhøje en enkelt Samfundsklasses Livsvilkaar med op imod et Par Hundrede Tusinde Kr. Jeg sigter her til Løjtnantslønningerne, hvor man er rede til at anvende et Par Hundrede Tusinde Kr. aarlig paa et Sted, hvor Lønnen i Forvejen er større end den, man aabner disse Mænds Adgang til at tjene. De Folk, som faa Ejendomme i Henhold til denne Lov, ville neppe faa Aarsindtægter, som kunne sammenlignes med Løjtnantslønningerne. Her byder man 500 eller 1,000 Kr. til dette store Samfundsformaals Opnaaelse. Jeg tror ikke, man kan slippe udenom det ved et lille Bidrag til filantropiske Foranstaltninger, samtidig med, at man er rede til at give et Par Hundrede Tusinde til Steder, hvor man i Forvejen har langt mere end disse Folk.

Harald Jensen: Det ærede Medlem, som nu satte sig, har jo ret udførligt imødegaaet de forskellige Indvendinger, som ere fremkomne fra forskellige Medlemmer i Salen, og jeg skal derfor ikke indlade mig derpaa, da mit Synspunkt i alt væsentligt falder sammen med det ærede Medlems. Jeg skal kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 4de Valgkreds (Svendsen), som ytrede nogen Tvivl med Hensyn til

Rigtigheden af mine Tal. Jeg vil sige til det ærede Medlem, at han kan finde disse Tal i Statsregnskabet, og forudsat at Statsregnskabet er rigtigt, hvad jeg antager og ogsaa antager, at det ærede Medlem mener, ere disse Tal rigtige. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da jeg ikke finder nogen Anledning til at søge at trække Tiden ud. Jeg vil dernæst gerne sige et Par Ord til den højtærede Finansminister. Den højtærede Minister udtalte, at noget privat Gaardslagteri have vi haft her i Landet, og udtalte, saa vidt jeg opfattede det, at det ikke altid var Samfundsinteresse, som bevirkede det, men ogsaa Hensyn til Forretning. Det er noget, som vi alle vide, men jeg vil tillade mig at sige til den højtærede Minister, at hvis dette Forslag gaar igennem, saaledes som det er forelagt, er det noget i Retning af at sætte det private Gaardslagteri i System. Jeg er aldeles sikker paa, at de Folk, som beskæftige sig med denne Sag og have beskæftiget sig dermed — man har jo ogsaa Professionals paa det Omraade —, ikke ville se med Misbilligelse paa Loven i dens foreliggende Skikkelse, men i den kunne finde en Støtte for deres Virksomhed. Det er nemlig saaledes, at naar det drejer sig om Forretning, og hvor det drejer sig om i det hele taget at tjene Penge, ere jo Folk overordentlig dygtige. Det er heldigt paa en Maade, at de ere det, og at der findes ogsaa dygtige Folk blandt disse. Den højtærede Minister udtalte, at det vilde være et daarligt Tilsyn, som ikke vilde kunne se, om der skete nogen saadan Mislighed. Man kan gøre Tilsynet saa skarpt, man vil, man kan lovfæste det og atter lovfæste det og være sikker paa, at Omveje og Huller skulle vedkommende nok altid finde at benytte sig af. Den højtærede Minister udtalte, at et saadant Tilsyn meget let vilde se, om den Mand, som ejede en saadan Gaard, som han ønskede udstykket for at komme af med den paa gode Vilkaar, skød Hovedparten ind af de Penge, som skulde til, og om det i det hele var hans Gaard. Jeg tænker mig slet ikke, at det vil gaa saaledes til. Jeg tror, at man i det hele taget ikke vil faa saa meget som Skyggen at se af denne Mand. Han vil staa helt udenfor i Kraft af det gamle Ord, at Smeden har Tænger for ikke at brænde sig. Han vil føre andre frem foran sig og selv sidde bagved og tage Gevinsten og til en vis Grad ogsaa lede Geschæften. Hvis Tilsynet ordnes efter denne Lov, tror jeg ikke, at det kan blive saa skarpt fra Mini-